

dring af penge i bedragerisk hensigt skal der fastsættes en strafferamme på mindst 8 års fængsel, jf. *artikel 6, stk. 2*. Danmark har i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen afgivet en erklæring, hvorefter artikel 6, stk. 2, ikke finder anvendelse på falskmøntneri, der sker ved formindskelse af værdien af gangbar mønt.

Artikel 7 indeholder bestemmelser om *straffemyndighed og koordination af retsforfølgning*. Efter bestemmelsen er hver medlemsstat forpligtet til at have straffemyndighed, når en af de af rammeafgørelsen omfattede lovovertrædelser er begået helt eller delvis på medlemsstatens territorium. Endvidere finder 1929-konventionens artikler 8, 9 og 17 tillige anvendelse på de lovovertrædelser, der er omfattet af rammeafgørelsen. Det indebærer bl.a., at medlemsstater, der ikke udleverer egne statsborgere, har pligt til at foretage retsforfølgning af strafbare handlinger, der er omfattet af rammeafgørelsen, og som deres egne statsborgere måtte have begået i udlandet.

Endvidere skal udlændinge, der har begået en lovovertrædelse i udlandet, og som befinder sig i et land, hvis lovgivning som almindelig regel anerkender princippet om strafforfølgning af lovovertrædelser begået i udlandet, kunne straffes på samme måde, som hvis forbrydelsen var begået på sidstnævnte lands territorium. Forpligtelsen til strafforfølgning er dog betinget af, at der er fremsat anmodning om udlevering, og at det land, til hvilket anmodningen er rettet, af en grund, der ikke har forbindelse til forbrydelsen, ikke har kunnet udlevere den sigtede.

Artikel 7, stk. 2, medfører pligt til at sikre, at falskmøntneri – som et minimum forfalskning af euroen – i det mindste i de medlemsstater, der har indført euroen, kan retsforfølges uafhængigt af gerningsmandens nationalitet og gerningsstedet.

Endelig fremgår det af *artikel 7, stk. 3*, at medlemsstaterne skal samarbejde for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden i en situation, hvor mere end én medlemsstat måtte have straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for det samme forhold.

Artikel 8 regulerer *juridiske personers strafansvar*. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding og er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person. Bestemmelsen medfører også pligt til at sikre, at juridiske personer

kan straffes, når f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte lovovertrædelser.

Efter *artikel 9* skal der overfor juridiske personer kunne iværksættes *sanktioner*, der er effektive, proportionale og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller andre sanktioner som f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser og tilskud og forbud mod at udøve kommerciel virksomhed.

2.2. Gældende ret

2.2.1. Danmark ratificerede den 5. februar 1931 1929-konventionen om bekæmpelse af falskmøntneri. Straffelovens kapitel 18 om forbrydelser vedrørende penge bygger i vid udstrækning på denne konvention. Efter *straffelovens* § 166 er det strafbart at eftergøre eller forfalske penge, ligesom det er strafbart at skaffe sig eller andre eftergjorte eller forfalskede penge med henblik på at bringe dem i omsætning som ægte. Efter *straffelovens* § 167 er det tillige strafbart at udgive eftergjorte eller forfalskede penge. Reglerne beskytter både danske og fremmede penge, herunder også euroen.

2.2.2. Regler om *dansk straffemyndighed* er fastsat i *straffelovens* §§ 6-12. Dansk straffemyndighed omfatter bl.a. handlinger foretaget i den danske stat jf. *straffelovens* § 6, nr. 1 (territorialprincippet) og handlinger foretaget i udlandet af personer med en nærmere angivet tilknytning til Danmark, jf. *straffelovens* § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2 (personalprincippet).

I *straffelovens* § 6, nr. 1, kan der ikke indlægges et krav om, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat, for at der er dansk straffemyndighed. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Har den kriminelle virksomhed ingen tilknytning til Danmark, kan der i stedet være dansk straffemyndighed efter *straffelovens* § 7, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse er det en betingelse for dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger, at gerningsmanden er dansk statsborger eller har bopæl i Danmark, og at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (dobbelt strafbarhed). Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorielt begrænset til forhold begået i Danmark. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse på udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet.